

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: T. T. L., narozena x. x. xxxx, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v České republice bytem P.
zastoupena Mgr. Petrem Vlachem, se sídlem Guldenerova 547/4, 326 00 Plzeň,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2019, č. j. MV-130522-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2019, č. j. MV-130522-4/SO-2019, a jemu předcházející usnesení Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky, ze dne 8. 8. 2019, č. j. OAM-21322-19/ZM-2019, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 228 Kč, a to k rukám Mgr. Petra Vlacha, advokáta.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 26. 11. 2019 domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 10. 2019, č. j. MV-130522-4/SO-2019, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 8. 8. 2019, č. j. OAM-21322-19/ZM-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), jímž bylo podle ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu zastaveno řízení ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě, kterou doplnila podáním ze dne 9. 12. 2019, nejprve namítala, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stejně tak jako rozhodnutí žalované, je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatečného odůvodnění. Stejnou námitku uplatnila žalobkyně i v odvolání a žalovaná se s ní nedostatečně vypořádala. Pouhé obecné tvrzení, že rozhodnutí obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, jaké důvody vedly k zastavení řízení o žádosti žalobkyně, z jakých podkladů správní orgán I. stupně vycházel a jakými úvahami se při aplikaci zákona o pobytu cizinců řídil, je dle žalobkyně nedostatečné a není v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dle žalobkyně k tomu, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné, musí obsahovat konkrétní skutečnosti, ze kterých vyplývá, proč a jak správní orgán ve věci rozhodl.
3. Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro zmatečnost časových údajů, konkrétně údajů o datech právní moci správních rozhodnutí, která byla vydána o dřívější žádosti žalobkyně, přičemž z těchto údajů pak žalovaná činí právní závěry pro své rozhodnutí. Je nesporné, že žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty dne 11. 4. 2019. Sporným však je průběh dřívějšího řízení o žádosti žalobkyně o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Na straně 2 napadeného rozhodnutí žalovaná ve třetím odstavci uvádí, že správní orgán I. stupně zjistil, že žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podala žalobkyně dne 29. 1. 2019. O žádosti rozhodl správní orgán dne 8. 4. 2019, a to tak, že žádost zamítl. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, které nabylo právní moci dne 12. 6. 2019. Ke dni 31. března 2019 zanikl pracovní poměr žalobkyně u obchodní společnosti EAST-WEST TRADECOM s.r.o. Na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaná odůvodňuje zákonnost prvostupňového rozhodnutí a argumentuje zánikem práva, o jehož prodloužení žalobkyně žádala. K tomu uvádí, že v řízení o žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele vydala žalovaná rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 31. 3. 2019, a odkazuje na ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále též jen: „zákon o pobytu cizinců“). Z tohoto žalovaná dovozuje, že zaměstnanecká karta zanikla dne 31. 3. 2019, a tím zaniklo právo, o jehož prodloužení žalobkyně žádala, čímž byl dán důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Uvedené údaje na str. 4 rozhodnutí jsou dle žalobkyně v rozporu se skutečností a v rozporu s údaji uvedenými na str. 2, ze kterých vyplývá, že žalobkyně požádala o prodloužení zaměstnanecké karty před jejím zánikem (11. 4. 2019). Na str. 4

napadeného rozhodnutí je uvedeno, že platnost zaměstnanecké karty zanikne uplynutím 60. dne od skončení pracovněprávního vztahu. Šedesátým dnem po skončení pracovního poměru žalobkyně byl 30. 5. 2019. Žalobkyně tedy podala žádost dříve, než platnost zaměstnanecké karty zanikla, a proto správní orgán I. stupně měl o žádosti rozhodnout, nikoli zastavit řízení. Žalobkyně měla za to, že pro namítané rozporné údaje o datech a z nich vycházející právní posouzení důvodnosti zastavení řízení, které je nesprávné, působí jednak věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, jednak působí i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

4. Na předchozí argumentaci navázala žalobkyně další žalobní námitkou, která směřovala vůči nesprávnému právnímu posouzení věci. Žalovaná chybně určila den právní moci rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, a z této chyby pak vychází nesprávné rozhodnutí, podle kterého žalobkyně podala žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty po jejím zániku (k zániku mělo dojít 31. 3. 2019, žádost byla podána dne 11. 4. 2019), a na základě toho pak žalovaná shledala rozhodnutí správního orgánu I. stupně správným. Ve skutečnosti však žalobkyně svoji žádost podala v době, kdy její zaměstnanecká karta byla platná, a proto správní orgán měl o její žádosti rozhodnout rozhodnutím ve věci samé, nikoli zastavit řízení. Žalovaná tak potvrdila správnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě svého nesprávného právního posouzení procesních podmínek pro zastavení řízení.
5. V poslední žalobní námitce žalobkyně poukázala na skutečnost, že se správní orgány nezabývaly posouzením dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně od července roku 2017 pracovala a žila na území České republiky. Za tu dobu si vytvořila pevné osobní svazky, zejména se svým partnerem, občanem České republiky, se kterým plánovala uzavření manželství. Neprodloužení zaměstnanecké karty znamená pro žalobkyni povinnost ukončit pobyt na území České republiky, čímž budou narušeny její stávající osobní vazby, které si zde vytvořila.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na obsah napadeného rozhodnutí, ztotožnila se s právním názorem správního orgánu I. stupně, a navrhla žalobu zamítnout.

Posouzení věci krajským soudem

7. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
8. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně i žalovaná souhlasily.
10. Žaloba je důvodná.
11. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 11. 4. 2019 žádost o prodloužení zaměstnanecké karty, ke které přiložila smlouvu o smlouvě budoucí pracovní ze dne 8. 4. 2019 uzavřenou s budoucím zaměstnavatelem spol. AMEPOL Capital s.r.o., IČO 04497601, se sídlem Borská 1045/40, 301 00 Plzeň. Ve správním spisu je dále založeno sdělení Úřadu práce ČR o ukončení zaměstnání ze dne 28. 3. 2019, ze kterého vyplývá, že pracovněprávní vztah žalobkyně a zaměstnavatele spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o.,

IČO 03547370, se sídlem Poličanská 1487, Újezd nad Lesy, 190 16 Praha 9, skončil dne 31. 3. 2019. Z výpisu z evidence cizinců je zřejmé, že žalobkyně pobývala v ČR na základě pobytového oprávnění platného od 31. 7. 2017 do 4. 5. 2019.

12. Správní orgán I. stupně po posouzení žádosti žalobkyně rozhodl dne 8. 8. 2019 pod č. j. OAM-21322-19/ZM-2019 tak, že se správní řízení vedené o této žádosti ze dne 11. 4. 2019 zastavuje podle ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, neboť zaniklo právo, jehož se řízení týká. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobkyně dne 29. 1. 2019 podala žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ke společnosti AMEPOL Capital s.r.o. (vedená pod č. j. OAM-5462/ZM-2019). K této žádosti doložila žalobkyně doklad prokazující trvání předchozího pracovního poměru u spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. Při prověřování žádosti pod č. j. OAM-5462/ZM-2019 byly zjištěny poznatky, které zabránily udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a žádost tak byla dne 8. 4. 2019 zamítnuta dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Odvolání proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, které nabylo právní moci dne 12. 6. 2019. Správní orgán I. stupně dále ve svém rozhodnutí uvedl, že dne 21. 6. 2019 ze sdělení Úřadu práce ČR zjistil, že pracovní poměr žalobkyně u spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. skončil ke dni 31. 3. 2019. Souhlas se změnou zaměstnavatele žalobkyně podala dne 29. 1. 2019, tedy ještě dříve, než začala běžet 60 denní doba pro podání žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele, která běží od prvního dne po skončení pracovního poměru. Zaměstnanecká karta tedy nezanikla z důvodu nepodání souhlasu se změnou zaměstnavatele včas, ale z důvodu, že neudělení souhlasu nabylo právní moci. Zaměstnanecká karta tedy zanikla ve smyslu ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců ke dni 12. 6. 2019, tj. v den, kterým nebyl souhlas udělen. Správní orgán I. stupně dospěl v právě projednávaném případě k závěru, že došlo k zániku platnosti zaměstnanecké karty, čímž zaniklo jak oprávnění pobývat na území ČR, tak právo být zaměstnán na pracovním místě, pro které byla dosavadní zaměstnanecká karta vydána. Zaniklo tedy i právo, kterého se řízení o prodloužení zaměstnanecké karty týkalo, a proto řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno.
13. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo rozhodnutím žalované ze dne 11. 10. 2019 č. j. MV-130522-4/SO-2019 zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. V rozhodnutí o odvolání žalovaná zopakovala skutková zjištění, která byla uvedena již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jsou uvedena v bodu 12 tohoto rozsudku. Žalovaná dále uvedla, že stav věci byl náležitě zjištěn a byl naplněn důvod pro zastavení řízení, neboť dnem 12. 6. 2016 žalobkyni zaměstnanecká karta zanikla. Jak vyplývá ze sdělení Úřadu práce ČR, pracovní poměr žalobkyně u spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. skončil dne 31. 3. 2019. Žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele byla podána před uplynutím 60 denní lhůty, po skončení pracovněprávního vztahu. Nedošlo tedy uplynutím 60. dne po skončení pracovněprávního vztahu k zániku zaměstnanecké karty. K zániku došlo s ohledem na ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti o neudělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, kdy žádost byla zamítnuta a zamítavé rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci 31. 3. 2019. Z ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že zaměstnanecká karta zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas udělen. Jestliže tedy dne 31. 3. 2019 žalobkyni zanikla zaměstnanecká karta, pak zaniklo právo, kterého se žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty týká a byl naplněn důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu.
14. Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tu žalobkyně spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí pouze konstatovalo, že

rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje všechny zákonem stanovené obsahové náležitosti. Soud tuto námitku ovšem neshledal důvodnou. Napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z právního názoru správních orgánů, že řízení o žádosti žalobkyně bylo nutno zastavit, neboť zaniklo právo, kterého se řízení týká. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je patrné, že vycházejí z určitého sledu událostí, který je v nich reprodukován, a vyvozují z něj právní následky. Právě tento sled událostí, respektive jeho správnost, je klíčový jak pro možnost rozhodnout způsobem, kterým správní orgány v projednávané věci rozhodly, tj. řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu, tak samozřejmě i pro následný přezkum těchto rozhodnutí v rámci správního soudnictví. Již z toho, že sama žalobkyně ve své žalobě se zjištěními, která správní orgány ve věci učinily, polemizuje, je patrné, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Podle názoru soudu správní orgány obou stupňů přezkoumatelným způsobem prezentovaly důvody, které je vedly k vydání napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

15. Nelze obecně souhlasit ani s vyjádřeným přesvědčením žalobkyně, že pro přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nepostačuje, pokud se žalovaná pouze prostřednictvím jednoduchého konstatování zákonnosti a přezkoumatelnosti odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně přihlásí k jeho závěrům. Především je třeba uvést, že z obsahu odvolání, které žalobkyně podala proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že námitku jeho nepřezkoumatelnosti formulovala zcela obecně, aniž by specifikovala, v čem konkrétně namítanou nepřezkoumatelnost spatřuje. Namítá-li pak žalobkyně, že se jí dostalo na základě jen obecně formulované námitky nepřezkoumatelnosti toliko jejího obecného vypořádání, nejedná se *prima facie* o pochybení odvolacího správního orgánu, ale o přímý důsledek způsobu formulace její odvolací námitky.
16. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba dále vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Není tedy vyloučeno, aby rozhodnutí správního orgánu II. stupně odkazovalo na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pakliže se s ním ztotožňuje a pakliže je takový postup dostatečný s ohledem na kvality odůvodnění takového rozhodnutí a způsob vymezení odvolací námitky. V projednávaném případě soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je z něj zřejmé, z jakého důvodu správní orgány obou rozhodly o zastavení řízení o žádosti žalobkyně, resp. z jakých důvodů bylo zamítnuto odvolání žalobkyně.
17. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného právního posouzení věci. V ní žalobkyně – ve zkratce řečeno – napadla aplikaci § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na její případ. Má totiž za to, že správní orgány použitelnost tohoto ustanovení dovodily na základě nesprávné rekapitulace časových údajů jednotlivých událostí v projednávané věci. Tato námitka je důvodná.
18. Podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019, platí, že: „*Platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději uplynutím 60 dnů ode dne, kdy cizinci skončil poslední pracovněprávní vztah splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které*

byl udělen souhlas ministerstva podle § 42g odst. 7 nebo 8; to neplatí, pokud se jedná o cizince uvedeného v § 98 zákona o zaměstnanosti.“

19. Dle ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, dále platí: *„Byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovněprávní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.“*
20. Ustanovení § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu říká: *„Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel zemřel nebo zanikl, pokud v řízení nepokračují právní nástupci nebo pokud není více žadatelů, anebo-zanikla-li věc nebo právo, kterého se řízení týká; řízení je zastaveno dnem, kdy se správní orgán o úmrtí nebo zániku žadatele nebo o zániku věc nebo o zániku práva dozvěděl.“*
21. Krajský soud při posuzování důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutečností vyplývajících ze správního spisu, který měl správní orgán při vydání rozhodnutí k dispozici. V daném případě soud zjistil, že správní spis není zcela kompletní, a skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spisu plnou oporu. Konkrétně nejsou ve správním spisu založeny listiny týkající se žádosti žalobkyně ze dne 29. 1. 2019 o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ke společnosti AMEPOL Capital s.r.o., která byla vedena pod č. j. OAM-5462/ZM-2019, dále pak rozhodnutí o této žádosti ze dne 8. 4. 2019 a rovněž rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019, které nabylo právní moci dne 12. 6. 2019. Žalovaná a rovněž správní orgán I. stupně z těchto listin vycházely, když odkazovaly především na data podání žádosti, data vydání rozhodnutí a nabytí právní moci, na základě kterých pak dospěly k závěru, že byla namístě aplikace ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, resp. ust. § 66 odst. 1 písm. f) správního řádu. Tato vada standardně brání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, způsobuje vady řízení, a je důvodem pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 b) s.ř.s. Krajský soud však v daném případě na uvedený postup zrušení rozhodnutí nepřistoupil, neboť dospěl k závěru, že skutková zjištění, která mají dle správních orgánů vyplývat z výše uvedených ve spise chybějících listin, nejsou mezi stranami sporná. Správní orgány při popisu skutkových zjištění stejně tak jako žalobkyně v žalobě odkazují na stejné časové mezníky vyplývající z obsahu uvedených listiny, a proto z nich bude i zdejší soud při přezkumu rozhodnutí vycházet. Zrušení rozhodnutí pouze z důvodu chybějících podkladů ve správním spisu by dle zdejšího soudu v případě žalobkyně bylo příliš formalistické a pouze by oddálilo přezkum správního rozhodnutí a s ním související ochranu práv žalobkyně.
22. Krajský soud vycházel z následujících nesporných tvrzení, která vyplývají z obsahu správního spisu, z žaloby a argumentace správních orgánů.
 - Žalobkyně podala dne 29. 1. 2019 žádost o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ke společnosti AMEPOL Capital s.r.o., která byla vedena pod č. j. OAM-5462/ZM-2019.
 - Pracovní poměr žalobkyně u spol. EAST-WEST TRADECOM s.r.o. skončil ke dni 31. 3. 2019.
 - Žádost žalobkyně o souhlas se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty byla zamítnuta dne 8. 4. 2019.
 - Žalobkyně dne 11. 4. 2019 podala žádost o prodloužení zaměstnanecké karty.
 - Rozhodnutí o odvolání proti zamítavému rozhodnutí o žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele bylo vydáno dne 31. 5. 2019 a právní moci nabylo dne 12.

6. 2019.

23. Mezi stranami je především sporná otázka, zda správní orgány na případ žalobkyně aplikovaly správná zákonná ustanovení a zda bylo namístě řízení o žádosti žalobkyně zastavit. Správní orgány vycházely z již výše citovaného ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého: *„Byla-li v době platnosti zaměstnanecké karty poté, co skončil pracovní právní vztah podle odstavce 1, podána žádost o udělení souhlasu ministerstva podle § 42g odst. 7, platnost zaměstnanecké karty zaniká nejpozději dnem právní moci rozhodnutí, kterým nebyl souhlas ministerstva udělen.“* Žalovaná při právním posouzení žádosti nesprávně vycházela z toho, že žalobkyně podala žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele až poté, co ji skončil pracovní právní vztah u původního zaměstnavatele. Tento závěr, ze zjištěných skutečností však nevyplývá, a proto výše citované ustanovení § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ nemůže dopadat. Žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty byla totiž podána již dne 29. 1. 2019, tj. před skončením pracovního vztahu, který skončil ke dni 31. 3. 2019. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, které se týká právě projednávaná žaloba, byla podána dne 11. 4. 2019, tedy ještě před zánikem platnosti zaměstnanecké karty, neboť ta měla dle skutkových zjištění zaniknout uplynutím lhůty 60 dnů po skončení pracovního poměru žalobkyně (tj. dne 30. 5. 2019, neboť pracovní poměr skončil dne 31. 3. 2019) podle ust. § 63 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není správný závěr žalované uvedený na str. 4 napadeného rozhodnutí, že platnost zaměstnanecké karty žalobkyně skončila ke dni 31. 3. 2019, který žalovaná odvodila z nesprávného údaje, že rozhodnutí ze dne 31. 5. 2019 o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 8. 4. 2019, kterým byla zamítnuta žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, nabylo právní moci dne 31. 3. 2019. Toto rozhodnutí o odvolání ze dne 31. 5. 2019 totiž nabylo právní moci dne 12. 6. 2019. Z rozhodnutí žalované na str. 4 je patrné, že došlo k záměně rozhodných dat, na základě kterých došlo k nesprávné aplikaci ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a následně k zastavení řízení. V tomto postupu soud shledal vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí, pro kterou nezbývá, než žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Nejde však o vadu způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé, z jakého (nesprávného) sledu událostí žalovaný i správní orgán I. stupně vycházely.
24. Soud zrušil rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, u kterého vadu spočívající v záměně rozhodných dat neshledal, avšak tento stejně jako žalovaná nesprávně na daný případ aplikoval ust. § 63 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
25. Nad rámec uvedeného se soud ještě zabýval žalobní námitkou tvrdící, že se správní orgány nesprávně nezabývaly otázkou přiměřenosti dopadů svých rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně. Učinil tak ovšem, s ohledem na shora uvedený důvod pro kasaci napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně, toliko v obecné rovině. V ní lze konstatovat, že v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince-žadatele zásadně v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). S ohledem na to zde

nelze obecně vzato spatřovat rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto směru by tedy napadené rozhodnutí vadné nebylo, pokud by byl skutečně dán důvod pro zastavení řízení.

26. Soud závěrem shrnuje, že žalobu shledal důvodnou, neboť shora identifikované vady napadeného rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost, a proto jej soud dle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Vzhledem k tomu, že se vytýkaná vada řízení týká i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil soud ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. i prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku soud vyslovil (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
27. Správní orgány v dalším řízení jednak doplní správní spisy o chybějící listiny tak, aby skutkový stav, ze kterého při svém rozhodování vychází, měl v těchto spisech oporu, a následně na případ žalobkyně aplikují správná zákonná ustanovení, která na případ žalobkyně v návaznosti skutková zjištění dopadají a ve věci opětovně rozhodnou.

Náklady řízení

28. Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobkyni, která v řízení dosáhla procesního úspěchu, soud přiznal k jejímu návrhu náhradu nákladů řízení podle vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve výši 11.228 Kč. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobkyně za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis a podání žaloby) a dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, byla odměna zástupce za poskytnuté úkony právní služby a náhrada hotových výdajů navýšena o daň z přidané hodnoty ve výši 21 %, tedy o 1.428 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. dubna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu